

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

SOLEMNITAT DEL SANTÍSSIM COS I SANG DE CRIST

Un cos per adorar, un cos per menjar

En la narració del llibre del Gènesi, capítol segon, diu la Sagrada Escripura que, després de crear els animals i tots els éssers vius «el Senyor-Déu es digué: “No és bo que l’home estigui sol. Li faré una ajuda que li faci costat” (Gn 2,18). I va crear la dona de la costella que havia pres de l’home».

Però l’experiència humana ens demostra que no hi ha res que ens pugui fer veritablement costat en el sentit més profund. Perquè tots, en el fons, ens trobem sols amb nosaltres mateixos. Sols venim al món i sols morim, i sovint experimentem aquesta buidor moltes vegades, aquesta soledat, al llarg de la vida. Tenim l’experiència que res, absolutament res, d’aquest món no pot omplir de debò els nostres cors.

Però Déu creador, que és Pare bo, ha pensat en tot, ha pensat en nosaltres i ha actuat per nosaltres. I en el projecte de salvació dels homes que estima ha inclòs venir al món, fer-se home ell mateix per dur a terme el seu pla i perquè nosaltres, els homes, tinguéssim una ajuda que de debò ens faci costat, una ajuda que ens ompli, que ens pugui omplir el cor del tot.

I per això ha pres un cos com el nostre, i sense deixar de ser Déu, s’ha fet home per salvar-nos i també per omplir totes les nostres ànsies de plenitud, d’afecte, d’amor. Pot fer-ho i ho fa perquè és Déu.

Jesús, nascut de Maria Verge, amb un cos humà com el nostre, Ell és la nostra plenitud, Ell és el nostre veritable complement, el que necessitàvem per omplir totes les nostres ànsies i anhels de plenitud.

Avui, solemnitat del Cos i la Sang de Crist, dediquem aquest dia a celebrar l’amor de Déu que se’ns ha manifestat en el seu Fill, fet home com nosaltres. El seu Fill encarnat per obra de l’Esperit Sant, nascut de Maria Verge, que per nosaltres morí en una creu i que ressuscità, i viu eternament a la dreta del Pare, amb Ell. Però que continua amb nosaltres, que ha volgut continuar amb nosaltres, ha volgut quedar-se amb nosaltres com una prova màxima i definitiva d’amor. Quedar-se per sempre amb nosaltres: «Jo soc amb

vosaltres dia rera dia fins a la fi el món» (Mt 28,20).

S’ha quedat amb nosaltres per fer-nos costat en la vida i per ser el nostre aliment: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l’home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meua carn és un veritable menjar, i la meua sang és una veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell. A mi m’ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi» (Jn 6,53-57).

En aquesta festa del «Corpus», del Cos i la Sang de Crist, se’ns convida a lloar Déu i agrair aquest misteri de l’Eucaristia, contemplant la immensitat del seu amor en el Cos i la Sang de Crist, és a dir, en el Fill estimat de Déu, que és veritable Déu i veritable home, Jesús, ara ressuscitat, que ha volgut quedar-se amb nosaltres.

Però no oblidem que l’objectiu d’aquest misteri de l’Eucaristia no és només lloar-lo, adorar-lo, venerar-lo, encara que això és també necessari. L’objectiu, en el projecte d’amor de Déu és la Comunió, o sigui, rebre’l, menjar el seu Cos i la seva Sang en la celebració de la Santa Missa, per arribar a ser transformats en Ell, consagrats en Ell també nosaltres, com el pa.

Per això també ens diu: «Jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi» (Jn 6,57), que en realitat significa que viurà a través de mi, perquè estem cridats a viure amb Ell i a través d’Ell. Sant Pau en tenia consciència ben clara: «Ja no soc jo qui visc, és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20).

Que sigui lloat el Santíssim Sagrament de l’altar!

ENTREVISTA

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Memòries

ANTONI MATABOSCH

La penúltima paraula. Memòries per a una Església renovada (Viena Edicions) és un llibre en el qual Mn. Antoni Matabosch transmet el que ha anat vivint en una època de canvis profunds socials, culturals i religiosos. Teòleg i periodista, el Dr. Matabosch pretén que l'obra «pugui ser útil per entendre la nostra generació de capellans i laics compromesa en la reforma del Vaticà II, que ens va donar eines per viure una Església oberta, airejada, compromesa en el món».

Es considera una persona privilegiada?

La meua generació som privilegiats perquè hem viscut tants canvis que, si hem llegit els signes dels temps, ens ha fet atents, vius, oberts, confiats en Déu que obre camins; i no desorientats, tancats, a la defensiva o abocats a l'abandonament. Hem necessitat fer diàriament gimnàstica mental, d'adaptació a partir de l'essencial, no de forma banal, d'encarnació en la societat actual per tal donar testimoni.

Entrar al Seminari va ser la millor decisió de la seva vida?

Ha estat «la» decisió fonamental de la meua vida; no la considero com una iniciativa meua, sinó una resposta afirmativa a una crida de Déu que vaig anar madurant durant un any, i que es va afermar i confirmar en l'ordenació, el 1969. He estat al servei de la diòcesi, en la qual se m'ha cridat a fer múltiples serveis, alguns ben costeruts. No he ambicionat mai cap càrrec perquè sempre m'ha semblat un camí ple d'egoïsmes.

De què està més satisfet de tota la seva trajectòria «professional»?

D'haver volgut enfocar la tasca com a prevere en les fronteres, allà on l'Església es troba amb altres realitats que l'interroguen i amb les que vol entendre's i dialogar: ecumenisme, relacions interreligioses, compromís social i nacional... Avui, noto una perillosa tendència al restauracionisme, a construir, per por, una Església tancada, a la defensiva, com en un castell. I això només ens pot portar a l'encarcament i la mort.

Òscar Bardají i Martín

«Senyor, què vols que faci?»

Fa prop d'un mes va anar a un recés de cap de setmana. Una amiga d'estudis de la universitat li va insistir molt. La noia li cau bé i va presentar-li l'experiència com una bona possibilitat per revisar la vida a la llum de l'Evangeli i tornar a caminar amb més força, sentint Déu més a prop, també més a prop els altres. Ella havia fet l'experiència i estava agraïda al Senyor. La seva vida havia donat un tomb. Ara vivia amb sentit. Inicialment el noi va pensar que no hi aniria i després de donar-hi unes quantes voltes, hi va copsar una oportunitat. Era ben conscient que la seva vida espiritual s'havia refredat una mica i el seu compromís cristià es desdibuixava. La pregària era poc integrada en la vida. De mica en mica havia deixat el voluntariat que feia en un menjador de persones que viuen al carrer. Les misses eren intermitents: un diumenge sí i dos o tres no. Es considerava creient, però poc coherent amb la seva fe i amb els seus propòsits d'adolescent quan volia seguir els ensenyaments de Jesús amb determinació compromesa.

I anà al recés. S'hi abocà amb generositat perquè la vida, amb la força de l'Esperit, esdevingués, cada

dia, més evangèlica. «L'ambient de silenci afavoria el retrobament d'Aquell que ens estima i cerca, que passa i torna a passar. Vaig procurar fer-li espai en la meua vida, també acollir el Pare, contrastar amb Ell el meu dia a dia. Adonar-me que convé anar per la vida descobrint el que més condueix a fer la seva voluntat. Vaig demanar-li perdó, en el sagrament de la confessió, per tot allò que m'havia allunyat del seu projecte, descobrint, alhora, que la misericòrdia banya la meua vida i cerca el meu camí. Viure el seu fracàs, la frustració del Regne, en la passió i mort de Jesús i contemplar el Crist Ressuscitat, al costat del Pare, en el Regne. Sentir que em crida a ser testimoni de resurrecció.»

Retornat a la vida de cada dia, ha seguit pregant amb regularitat, acceptant l'estil de vida que Jesús proposa. Fa unes setmanes, a més, que intenta discernir una crida interior que va en augment: seguir Jesús en la missió de servir el Regne. «Sento que m'envia al món per escampar el Regne, dedicar-hi la vida». «Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar» (Rm 8,28).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Camina entre nosotros

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En cierta ocasión, una señora explicaba con gran alegría que ella siendo niña había sido «Tarcisio». ¿Qué admirar más, lo que narraba o su contento? Ambas cosas. En tiempo de persecución, mientras jugaba por las calles, el verdadero móvil de sus juegos era recibir la Eucaristía del sacerdote escondido y llevarla a los cristianos perseguidos. Pasados los años, le seguía inundando el gozo de su misión. Aquella niña, aquella señora, vivía la presencia eucarística.

Nos podemos preguntar hasta qué punto la Eucaristía nos llena de alegría. Francisco en el Corpus de su primer año como Papa, nos exhortaba: «preguémonos esta tarde, al adorar a Cristo presente realmente en la Eucaristía: ¿me dejo transformar por

Él? ¿Dejo que el Señor, que se da a mí, me guíe para salir cada vez más de mi pequeño recinto, para salir y no tener miedo de dar, de compartir, de amarle a Él y a los demás?»

El Cuerpo y la Sangre de Jesús es nuestro alimento y nuestra fuerza. Sin Él no podríamos, con Él podemos ser «Tarcisios» que comunican al Señor. Él comparte nuestra ruta, «sostiene nuestra vida también en los momentos en los que el camino se hace duro».

Pidamos a María que al seguir al Señor que camina entre nosotros, al acompañar a Jesús Eucaristía, seamos testimonios gozosos de adoración y proclamación de que el amor de Dios les espera a todos, y recorramos el camino del Señor, del servicio y del compartir.

Lectures de la missa diària i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o No-fre), anacoreta.

13. □ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquilina, vg.

14. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dijous [2Co 3,15-4,1,3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.

16. □ Divendres [Dt 7,6-11 / Sl 102 / 1Jn 4,7-16 / Mt 11,25-30]. **El Sagrat Cor de Jesús.** Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. □ Dissabte. [Is 61,9-11 / Sl: 1Sa / Lc 2,41-51]. **L'Immaculat Cor de Maria.** Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ † Diumenge vinent, diumenge XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ex 19,2-6a / Sl 99 / Rm 5,6-11 / Mt 9,36-10,8]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

EL COS I LA SANG DE CRIST

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisès digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien».

Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo soc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «¿Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?». Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengueu la carn del Fill de l'home i no beueu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meua carn és un veritable menjar, i la meua sang és una veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre».

Lectura del llibre del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisès habló al pueblo diciendo: «Recuerda todo el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto, para afligirte, para probarte y conocer lo que hay en tu corazón: si observas sus preceptos o no. Él te afligió, haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para hacerte reconocer que no solo de pan vive el hombre, sino que vive de todo cuanto sale de la boca de Dios. No olvides al Señor, tu Dios, que te sacó de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con serpientes abrasadoras y alacranes, un sequedal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres».

Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,16-17)

Hermanos: El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión de la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión del cuerpo de Cristo? Porque el pan es uno, nosotros, siendo muchos, formamos un solo cuerpo, pues todos comemos del mismo pan.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne por la vida del mundo». Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?». Entonces Jesús les dijo: «En verdad, en verdad os digo: si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. Como el Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre, así, del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre».

COMENTARI

Solemnitat del Cos i Sang de Crist

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

No es pot viure sense menjar ni beure, i aquesta necessitat ha estat sempre una preocupació per a la humanitat: cercar el menjar i la beguda.

Jesús vol ser per a tots nosaltres menjar i beguda espirituals, que ens alimenti com a comunitat seva, en el camí de la vida. Ens dona el seu Cos i la seva Sang perquè ens associem de la seva persona; perquè estiguem plenament units a Ell i siguem capaços de caminar pel desert de la vida, vivint i comunicant als altres el seu amor, la seva vida, el seu do salvador.

Per això deia: «Jo soc el pa viu, baixat del cel... el pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món... Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell... i viurà per sempre.»

No podem viure com a cristians si no ens alimentem de Crist, pa de vida. No podem dir que som cristians si no estem plenament transformats per Crist-Jesús. Aquest fet s'ha de notar; s'ha de conèixer que irradiem l'Amor, la Vida i la Pau de Crist, en tot el que fem i som.

Sant Pau ens diu: «El pa que nosaltres partim,... és comunió amb el cos de Crist... formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.»

Avui és un dia **per donar gràcies a Jesucrist** pel gran do que ens ha regalat. **Cal que** amb un cor ben noble i sincer **l'adorem**, el reconeguem com a amo i Senyor de tot el que som i fem. Cal que dediquem un espai de temps per **parlar amb Ell i sobretot per escoltar-lo** i demanar-li ajuda pel nostre caminar al costat dels altres homes i dones amb qui ens podem relacionar.

Però no ens podem quedar en uns pensaments i unes actituds interiors; **cal que l'amor es manifesti amb l'ajuda**, la solidaritat i el compartir el que som i tenim de bo.

Càritas és l'organisme de l'Església que ens recorda constantment el nostre deure d'estimar, no solament amb paraules sinó amb fets i de veritat.

Siguem generosos, disponibles i agraits per tot el que hem rebut i podem donar.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Aquest diumenge dia 11, a les 19 h. Missa a la Catedral i processó de Corpus Christi pels carrers centrals de la ciutat.

Dilluns dia 12, a partir de les 11 h. Excursió de final de curs del clergat a Solsona.

Dimarts dia 13, a les 13 h. Reunió del Sr. Bisbe amb els preveres i diaques de l'arxiprestat de Terrassa a la Parròquia de la Santa Creu de Terrassa.

Dijous dia 15, a les 10 h. Jornada plenària del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut (SIPS) a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. / **A les 12 h,** Trobada de les Càrites diocesanes de la Província Eclesiàstica al Seminari Conciliar de Barcelona amb motiu de l'aniversari de la creació dels nous bisbats. / **A les 20 h,** el Sr. Bisbe presideix la Missa a la Catedral

amb motiu de la recuperació de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat a la Parròquia del Sant Esperit.

Divendres dia 16, a les 11 h. Reunió amb els delegats episcopals al Bisbat. / **A les 13.30 h,** Missa i dinar de final de curs al Seminari diocesà.

Notícies

Pregària pel Sínode de Bisbes. El dimecres 31 de maig, seguint les indicacions de la Secretaria General del Sínode a les parròquies i comunitats de la diòcesi, es va pregar pels fruits del proper Sínode de Bisbes. Mons.

Salvador ho va fer a la Catedral, als peus de la imatge de la Mare de Déu de la Salut en acabar la celebració de l'Eucaristia.

Confirmacions. Mons. Salvador Cristau ha celebrat la Missa i el sagrament de la Confirmació a aquestes parròquies: El 2 de juny a Sant Joan Baptista de Matadepera (14 adolescents); el dia 3 a Sant Pere de Rubí (12 joves); el diumenge 4, al matí, a Sant Roc de Sabadell (joves de la pròpia parròquia i de les de la Mare de Déu dels Dolors, Sant Jaume, Sant Josep i el Santíssim Salvador de Sabadell); a la tarda, a la Catedral (18 joves i adults de les parròquies del Sant Esperit, Sant Pere i Santa Creu de Terrassa, Santíssima Trinitat de Sabadell i el Roser de Cerdanyola).

Confirmacions a Rubí

Confirmacions a Sabadell

Confirmacions a Matadepera

Confirmacions a la Catedral

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

SOLEMNIDAD DEL SANTÍSSIMO CUERPO Y SANGRE DE CRISTO

Un cuerpo para adorar,
un cuerpo para comer

En la narración del libro del Génesis, en su capítulo segundo, dice la Sagrada Escritura que, después de crear los animales y todos los seres vivos «el Señor-Dios se dijo: "No es bueno que el hombre esté solo. Le haré una ayuda adecuada para él" (Gén 2,18). Y creó a la mujer de la costilla que había tomado del hombre».

Pero la experiencia humana nos demuestra que no hay nada que pueda llenarnos de verdad, en el sentido más profundo. Porque todos, en el fondo, nos encontramos solos con nosotros mismos. Solos venimos al mundo y solos morimos, y a menudo experimentamos este vacío, esta soledad a lo largo de la vida. Tenemos la experiencia que nada, absolutamente nada de este mundo puede llenar de verdad nuestros corazones.

Sin embargo, Dios creador, que es Padre bueno, ha pensado en todo; ha pensado en nosotros y ha actuado para nosotros. Y en su pro-

yecto de salvación de los hombres que ama, ha incluido venir al mundo, hacerse hombre él mismo para llevar a cabo su plan y para que nosotros, los hombres, tuviéramos una ayuda que de verdad nos sea adecuada, una ayuda que pueda llenar nuestro corazón por completo.

Y por eso ha tomado un cuerpo como el nuestro, y sin dejar de ser Dios, se ha hecho hombre para salvarnos y también para llenar esas ansias nuestras de plenitud, de afecto, de amor. Puede hacerlo y lo hace, porque es Dios.

Jesús, el Hijo de Dios nacido de María Virgen, con un cuerpo humano como el nuestro, es nuestra plenitud, Él es nuestro verdadero complemento, lo que necesitábamos para llenar todas nuestras vidas, nuestras ansias y anhelos de plenitud.

Hoy, solemnidad del Cuerpo y la Sangre de Cristo, dedicamos este día a celebrar el amor de Dios que

se nos ha manifestado en su Hijo, hecho hombre como nosotros. Su Hijo encarnado por obra del Espíritu Santo, nacido de María Virgen, que por nosotros murió en una cruz y que resucitó y vive eternamente a la derecha del Padre, con Él. Pero que continúa con nosotros, que ha querido continuar con nosotros, ha querido quedarse para siempre con nosotros como una prueba máxima y definitiva de amor: «Yo estoy con vosotros día tras día hasta el fin el mundo» (Mt 28,20).

Se ha quedado para ser nuestra ayuda en el camino de la vida y para ser nuestro alimento: «Os digo con toda verdad: Si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no podéis tener vida en vosotros. Quien come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré el último día. Cierto: mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. Quien come mi carne y

bebe mi sangre está en mí y yo en él. A mí me ha enviado al Padre que vive, y yo vivo gracias al Padre; igualmente, los que me comen a mí vivirán gracias a mí» (Jn 6,53-57).

En esta fiesta del «Corpus», del Cuerpo y la Sangre de Cristo, se nos invita a alabar a Dios y agradecer este misterio de la Eucaristía, contemplando la inmensidad de su amor en el Cuerpo y la Sangre de Cristo, es decir, en el Hijo amado de Dios, que es verdadero Dios y verdadero hombre, Jesús, ahora resucitado, que ha querido quedarse con nosotros.

Pero no olvidemos que el objetivo de este misterio de la Eucaristía no es solo alabarlo, adorarlo, venerarlo, aunque esto es también necesario. El objetivo, en el proyecto de amor de Dios es la Comunión, o sea recibirlo, comer su Cuerpo y su Sangre en la celebración de la Santa Misa, para llegar a ser transformados en Él, consagrados en Él también nosotros, como el pan.

Por eso nos dice: «Yo vivo gracias al Padre; igualmente, quienes me comen a mí vivirán gracias a mí» (Jn 6,57), que en realidad significa que vivirán a través de mí, porque estamos llamados a vivir con Él y a través de Él. San Pablo tenía conciencia muy clara de ello: «Ya no soy yo quien vive, es Cristo quien vive en mí» (Gál 2,20).

¡Alabado sea, pues, el Santísimo Sacramento del altar!

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

